

A jerikói vak meggyógyítása

Mindig úgy olvasom, hallgatom az evangéliumot, mint Isten Szavát. Mit mond Isten ezzel a történettel ma nekem?

Tudok-e azonosulni ezzel a vak koldussal? Elégedett vagyok-e a helyzetemmel, életemmel vagy szükségem van Jézus segítségére? Vak vagyok, vagy jó a szemem? Látom-e az életem értelmét? Nem csak elviekben, hanem a hétköznapiakban is? Amikor reggel föl kell kelni, amikor a munka nem szerez örömet, amikor a körülöttem levők érzéketlenek vagy durvák? Észreveszem-e, hogy bár értelmekkel tudom, hogy a szeretet ad értelmet az életemnek, sokszor mégis képtelen vagyok rá, hogy másokat szeressek? Hogy inkább azt keresem, hogy én hol kaphatok egy kis elismerést, egy kis meghallgatást, egy kis kedvességet? Tapasztalom-e, hogy bár ezt koldulom az emberektől, de ez mégsem elégít ki? Belátom-e hogy olyan vagyok, mint ez a vak koldus, aki az út szélén kéreget?

De most erre jön Jézus! Ő, akiről megjövendölték, hogy a vakoknak visszaadja a látását! Ő biztos tud rajtam segíteni!

Fölismerem-e Jézusban azt, aki tud rajtam segíteni? Aki visszaadja a látásomat? Aki értelmet ad az életemnek? Aki átalakít kéregetőből adakozóvá? Ha fölismertem, tudok-e hozzá kiáltani? Kitartóan, hittel? Még az se zavar, ha bolondnak néznek? Elfogadom-e, hogy mások vezessenek hozzá? Vagy megyek a saját fejem után? Ott tudom-e hagyni mindazt, ami akadályoz? Képes vagyok arra, hogy elismerjem a gyengeségemet, a vakságomat? Azt, hogy nem boldogulok egyedül? Vágyom-e egyáltalán a változásra, a gyógyulásra? IGEN!

„Menj, a hited meggyógyított.”

Biró Gézáne Livia